

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

20 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Plămădeală Ghenadie, Cobzac Elena

Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, *Devder Djulieta*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2021, în cauza penală privind acuzarea lui

Talmaci Victor XXXXX, născut la XXXXX,

în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. art. 264 alin. (3), lit. a), 266 Cod penal.

Termenii de examinare:
prima instanță: 20.11.2020 – 22.04.2021;
instanța de apel: 02.07.2021 – 28.09.2021;
instanța de recurs: 27.12.2021 – 20.04.2022.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 22 aprilie 2021, **Talmaci Victor** a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 264 alin. (3), lit. a), 266 Cod penal și în baza acestor Legi cu aplicarea art.364¹ alin.(8) Cod penal a fost condamnat la o pedeapsă după cum urmează:

- art. 264 alin. (3), lit. a) Cod penal, la **3** (trei) ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, și

- art. 266 Cod penal, la **1** (unu) an închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor, i-a fost stabilită lui *Talmaci Victor* pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de **3** (trei) ani și **6** (șase) luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită în privința lui *Talmaci Victor*, a fost suspendată pe o perioadă de probațiune de **4** (patru) ani.

S-a încasat de la *Talmaci Victor*, în beneficiul *Statului* cheltuieli judiciare în sumă de **320 lei**.

Acțiunea civilă înaintată de *Compania Națională de Asigurări în Medicină*, a fost admisă principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța în ordinea procedurii civile.

2. În sentință prima instanță a constatat în fapt că:

Talmaci Victor la 29 septembrie 2020, aproximativ în jurul orelor 06:37 min., conducând mijlocul de transport „Toyota Echo” cu numerele de înmatriculare „XXXXX”, deținând permis de conducere de categoria „B”, valabil pentru categoria mijlocului de transport la volanul căruia se afla, deplasându-se în mun. Chișinău, pe str. Nicolae Milescu Spătaru, din direcția străzii Petru Zadnipru spre strada Igor Vieru, n-a manifestat prudență sporită la trafic și n-a ținut seama de împrejurări, de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, intensitatea și nivelul de organizare a traficului rutier de care trebuie să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei necesare deplasării în siguranță, determinarea benzii de circulație și modului de conducere a vehiculului, n-a apreciat corect situația rutieră reală pe drumul în care se afla automobilul în momentul respectiv, prin ce a încălcat Regulamentul Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357/2009, și anume:

- pct. 3 care prevede că: participanții la trafic sânt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sânt provocate de circumstanțe iminente;

- pct. 45 alin. 1) care prevede că: conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră;

- pct. 45 alin. (2) care prevede că: în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului;

Prevederile articolului 32 alin. (4) lit. a), b) din Legea nr. 131/2007, privind siguranța traficului rutier, care prevede că:

Participanții la trafic sânt obligați să cunoască și să respecte prevederile prezentei legi, ale altor acte legislative și ale actelor normative în vigoare în domeniu;

Să manifeste un comportament, care să asigure fluența și siguranța traficului, să nu pericliteze siguranța unor alți participanți la trafic”;

Prevederile art. 33 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 131/2007 privind siguranța traficului rutier din aceeași Lege, care prevede că „Conducătorul de autovehicul este obligat să cunoască și să respecte Regulamentul circulației rutiere”.

Prin urmare, a tamponat pietonul *Sevidova Reghina XXXXX*, care traversa partea carosabilă de la dreapta spre stânga relativ deplasării unității de transport și căreia, în consecință, i-au fost cauzate vătămări corporale sub formă de: „traumatism cranio-cerebral închis manifestat prin comotie cerebrală; plagă contuză lacerată în regiunea frontală; fractura complexului zigomatic pe stânga; fractura oaselor nazale fără deplasare; traumatism toracic închis manifestat prin fractura coastelor 2-12 pe stânga; pneumotorax minor pe stânga; emfizem subcutanat la nivelul țesuturilor moi hemitoracelui stâng; hernia stomacului în mediastin cu ruptura diafragmului; fractura cominutivă a oaselor gambei drepte în treimea medie; fractura osului humeral stâng treimea medie cu deplasare deplasarea fragmentelor, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare corporală gravă.

Tot el, pe 29 septembrie 2020, aproximativ în jurul orelor 06:37 min., după săvârșirea accidentului rutier prin care conform raportului de expertiză judiciară nr.202002D2001 din 09.11.2020, i-a cauzat leziuni corporale grave lui Sevidova Reghina, a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, fiind ulterior depistat de către organele de drept.

Astfel, acțiunile lui Talmaci Victor au fost încadrate juridic în baza art. 264 alin. (3), lit. a) Cod penal, după semnele calificative – „*încălcarea regulilor de securitate a circulației și de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale,*” și art. 266 Cod penal după semnele calificative – „*părăsirea locului accidentului rutier de către persoana care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației, dacă aceasta a provocat urmările indicate la art. 264 alin. (3) Cod penal*”.

3.Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei prin care Talmaci Victor să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, - la 3 (trei) ani închisoare, cu anularea dreptului de a conduce mijlocul de transport.

- art. 266 Cod penal, - 1 (unu) ani închisoare.

În conformitate cu art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor stabilite, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu anularea dreptului de a conduce mijlocul de transport.

3.1. În motivarea apelului procurorul a indicat că, instanța la individualizarea pedepsei nu a ținut cont de faptul că, infracțiunea de care a fost învinuit Talmaci Victor, este una periculoasă, iar pedeapsa pentru infracțiune este de până la 7 ani închisoare și respectiv 2 ani. La stabilirea pedepsei inculpatul a beneficiat de prevederile art. 364¹ alin. (1) Cod

procedură penală, însă aplicarea unei pedepse cu suspendarea executării pedepsei nu constituie o individualizare corespunzătoare. A menționat că inculpatul nu v-a putea fi reeducat decât cu executarea pedepsei cu închisoare, deoarece fapta lui depășește limitele suspendării condiționate a executării pedepsei.

Totodată a subliniat că, deși inculpatul a declarat că „*nu a văzut pe partea carosabilă pietonul, iar după lovitură a crezut că a lovit un obiect, motiv din care nu s-a oprit să verifice ce s-a întâmplat*”, totuși comportamentul inculpatului este periculos pentru societate. Astfel, consideră că suspendarea executării pedepsei ar compromite scopul general al pedepsei prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, de restabilire a echității sociale, cât și preventive săvârșirii infracțiunilor atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2021, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a examinat cauza potrivit cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin. (1) Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală și acceptate de inculpat, probe care au fost verificate complet și obiectiv din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Victor Talmaci, în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal - „*părăsirea locului accidentului rutier de către persoana care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației, dacă aceasta a provocat urmările indicate la art. 264 alin. (3) Cod penal*”.

Cu referire la individualizarea pedepsei inculpatului, instanța de apel a menționat că, instanța de fond corect a statuat că scopul de corectare și reeducare a inculpatului poate fi atins, prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, învederând în acest sens, personalitatea ultimului, lipsa circumstanțelor agravante și atenuante, caracterizarea pozitivă a acestuia, căința sinceră, recunoașterea vinovăției, gradul pericolului social al faptelor încriminate, influența pedepsei asupra corectării și reeducării vinovatului, considerând că, pentru comiterea unor infracțiuni din imprudență, este echitabilă aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată pe un termen de probațiune de 4 (patru) ani.

Instanța de fond a aplicat pedeapsa în limitele stabilite prin reducerea pedepsei cu 1/3 - pornind de la limita minimă de pedeapsă prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, de 2 ani și maximă de 4 ani 8 luni închisoare, cât și cea prevăzută de art. 266 Cod penal, pedeapsa minimă de 3 luni și maximă 1 an 4 luni închisoare. Considerând că poate fi atins scopul prin stabilirea pedepsei în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal - de 3 (trei) ani închisoare și în baza art. 266 Cod penal - de 1 (unu) an închisoare, cu cumularea parțială a pedepselor aplicate, stabilindu-i definitivă pedeapsa cu închisoare pe un termen de 3 (trei) ani și 6 (șase) luni.

De asemenea, prima instanță a ținut cont de circumstanțele cauzei, de persoana celui vinovat și just a ajuns la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită și a dispus suspendarea executării acesteia, în temeiul prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, pentru o perioadă de probă de 4 (patru) ani.

Or, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora. Motivând că în textul art. 90 alin. (1) Cod penal, lexemul „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

Prin urmare, instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiate argumentele procurorului, privind aplicarea neîntemeiată față de inculpat a prevederilor art. 90 Cod penal, motivând că nu au fost constatate circumstanțe ce ar genera aplicarea unei asemenea pedepse. Or, Victor Talmaci a comis o infracțiune din imprudență, anterior nu a fost condamnat, este la prima abatere, se caracterizează pozitiv la locul de trai, a recunoscut vinovăția încriminată și nu s-a eschivat de la răspundere penală, acordând posibilitatea să îndreptățească încrederea acordată de instanța de judecată, pe un termen de probațiune prevăzut de art. 90 Cod penal, respectând prevederile art. 61 alin. (1), (2), art. 75 alin. (1) Cod Penal.

5. Nefiind de acord cu hotărârile adoptate, procurorul invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea parțială a deciziei și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel în alt complet de judecată.

5.1. În motivarea recursului declarat procurorul a invocat că decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea individualizării pedepsei considerând că soluția este vădit neîntemeiată, inculpatului fiindu-i aplicată o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

Invocă procurorul că, infracțiunea de încălcare a regulilor de securitate a circulației, ce s-a soldat cu vătămarea gravă a integrității corporale sau sănătății unei persoane și fapta de părăsire a locului accidentului rutier, săvârșită de Talmaci Victor, atentează la relațiile sociale ce vizează respectarea de către conducătorii de transport a regulilor circulației rutiere, care este un mijloc de pericol sporit pentru sănătatea/și viața nu numai a șoferului, dar și a altor participanți la trafic.

A menționat procurorul în recurs că instanța de apel la adoptarea soluției eronat a constatat personalitatea inculpatului, și faptul ca inculpatul a solicitat de a fi examinată cauza în procedură simplificată conform art. 364¹ Cod penal, motivând că aceasta nu poate constitui circumstanțe de suspendare a executării pedepsei, invocând că prin infracțiunea comisă din imprudență s-a adus atingere dreptului la viața și sănătate a persoanei, iar la individualizarea pedepsei în cazul în care făptașul a părăsit locul accidentului rutier, instanța de apel urma să manifeste toleranță celor invocate supra.

6. *Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele din dosarul cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.*

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

Din conținutul recursului, rezultă că recurentul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când: 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar și când: 10) s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de fond și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu faptul că instanțele de fond nu a luat în considerație totalitatea circumstanțelor cauzei, ce în opinia ultimului, indică la aplicarea nejustificată a suspendării condiționate a pedepsei cu închisoare inculpatului, conform art. 90 Cod penal.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal atestă că motivele și temeiurile de recurs invocate de către partea acuzării, nu și-au găsit confirmarea, în speță nefiind constatate erorile de drept invocate.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, invocând eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1), pct. 6) Cod de procedură penală, recurentul menționează despre faptul că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, însă afirmațiile aduse în recurs sânt de ordin general și declarative, fără a-și argumenta motivul invocat, ceea ce duce și la respingerea acestui argument.

Instanța de recurs mai specifică faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin hotărârea emisă a examinat toate aspectele esențiale invocate de către procuror și în soluția pronunțată a dat răspuns acestora în mod motivat, din care considerente instanța de recurs ordinar nu identifică temeiuri de a interveni în decizia atacată.

Astfel, Colegiul penal menționează că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

Totodată, Colegiul penal reține că la caz nu și-a găsit confirmare nici temeiul pentru recurs prevăzut de pct. 10), alin. (1), art. 427 Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel și-a motivat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75, 76-77, 84 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolelor imputate acestuia,

ținându-se cont și de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Conform alin. (1), art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului, și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

Respectiv, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins fără executarea efectivă a acesteia. În formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmează să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, ceea ce la caz s-a realizat.

Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii.

Astfel, se atestă că, în urma solicitării și înscrisului autentic al inculpatului (f.d.5 vol. II), prezenta cauză a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Potrivit alin. (8), art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere protocolară (f.d. 61, vol. II), beneficiază de reducere cu 1/3 a limitelor de pedeapsă prevăzute de Lege în cazul pedepsei cu închisoare, ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducere cu 1/4 a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Colegiul penal reține, sancțiunea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (3), lit. a) Cod penal, pentru care a fost recunoscut vinovat inculpatul, prevede pedeapsa cu închisoare de la 3 la 7 ani, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, iar conform art. 16 alin. (4) Cod penal, constituie infracțiune gravă. Cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, limita minimă constituie - 2 ani, limita maximă - 4 ani și 8 luni închisoare.

Sanctiunea prevăzută de art. 266 Cod penal, prevede pedeapsa cu amendă în mărime de la 550 la 850 unități convenționale sau cu muncă

neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 2 ani, iar conform art. 16 alin. (2) Cod penal, constituie infracțiune ușoară. Cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, limita minimă constituie - 3 luni închisoare și respectiv limita maximă - 1 an 4 luni închisoare.

În acest sens, Colegiul penal consideră că instanțele de fond, corect au stabilit forma pedepsei – închisoare, mărimea acestea încadrându-se în limitele noi stabilite prin aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care va atinge scopul pedepsei penale de corectare și reeducare.

În continuare Colegiul penal specifică faptul că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin Lege de a se corecta fără a fi izolat de societate.

Potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că instanța de apel, menținând soluția primei instanțe cu privire la suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, a ținut cont de faptul că potrivit art. 16 alin. (2), (4) Cod penal, infracțiunile imputate inculpatului fac parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave și grave, iar art. 90 Cod penal nu interzice dispunerea suspendării condiționate a executării pedepselor pentru săvârșirea acestor genuri de infracțiuni, or, inculpatul Talmaci Victor, a recunoscut vina integral, s-a căit de cele comise, cauza a fost examinată potrivit prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, partea vătămată *Sevidova Reghina* și-a exprimat acordul cu pedeapsa aplicată de instanța de fond, neavând careva pretenții materiale sau morale față de inculpat (f.d.102, vol. II), s-a aflat în stare de arest – 3 luni, este angajat în câmpul muncii – CC”Irsana-T”- maistru, lipsa circumstanțelor agravante, influența pedepsei asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și persoana inculpatului Talmaci Victor (a.n.1966), care potrivit materialelor cauzei anterior nu a fost condamnat (f.d.166 vol. I), a comis o infracțiune din imprudență.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că argumentele invocate în cererea de recurs referitor la individualizarea pedepsei penale nu întrunesc temei de a interveni în hotărârile contestate, or, instanțele de grad inferior și-au motivat complet și întemeiat soluțiile emise, acordând deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei, stabilind inculpatului Talmaci Victor, o pedeapsă echitabilă și proporțională faptelor comise, așa după cum a fost stabilită de către prima instanță și menținută de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și

scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

În acest context, Colegiul penal conchide că, în prezenta cauză nu se constată admiterea erorilor de drept semnalate de procuror și prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, iar la judecarea acestei cauze în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, argumentele din recursul procurorului fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2), pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, *Devder Djulieta*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2021, în cauza penală privind acuzarea lui **Talmaci Victor XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **26 mai 2022.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Plămădeală Ghenadie

Cobzac Elena